

Neosadisme

Hi ha moltes petites coses de la vida de cada dia, que són de poca importància, però que ens turmenten. El cas és que no sé si els que ho fan, és a dir els que són els responsables que es produeixi, obren per ignorància, per descuit, per esnobisme o pel desig venjatiu subconscient de fer patir els altres.

Agafes una revista i mires els articles que més t'agraden i de cop i volta et trobes amb pàgines molt ben decorades, amb dibuixets molt macos, en les quals el text està imprès sobre un fons de color, que si és molt clar pot ser fins i tot estètic, però en alguns casos és d'un color tan obscur que quasi no ho pots llegir si no estàs sota d'un llum potent com si d'una operació quirúrgica es tractés, o amb una lupa el més sherlockholmes possible.

Un altre cas és quan estàs mirant la televisió. Veus un reportatge interessant, o encara que no ho sigui, els vols veure. No sé si pretenen que sigui més amè, o el director vol dissimular com és de dolent, però de cop i volta, potser perquè tingui més impacte el programa, surt un fons musical que no sols distreu l'orella, sinó que quasi no et pots assabentar del que diuen, perquè el fons musical sembla que vulgui ser el protagonista, cada vegada és més fort, i has de renunciar a poder entendre el que estaven parlant.

Truques per telèfon per fer una gestió més o menys important. Potser tens poc temps per fer-la. Potser ja són moltes vegades que has trucat perquè has de solucionar un problema. De seguida contesten, però no és més que un contestador que amb una veu molt amable et diu que no et poden atendre en aquell moment, i es posa en marxa una musiqueta, més o menys estrident, que si pretén endolcir-te l'espera, al cap de 8 o 10 "ritornellos", ja et sembla una ironia poc caritativa. Però, això sí, cada vint segons, una veu que sembla cada vegada més amable o més irònica, et diu: "No es retiri, de seguida l'atenem", i així passen dos, tres, quatre minuts, que et semblen tres o quatre hores. És clar que a vegades la feina s'acumula i són moltes les coses que s'han d'atendre, però amb l'excusa que l'automàtic ja contesta, a vegades sembla que no s'estigui tant per la feina.

La televisió té cops més contundents. Estàs veient una pel·lícula, que a vegades (poques) n'hi ha d'interessants, i en el bell mig d'una escena o d'una acció més o menys emocionant o plena de significat o de silencis més o menys eloqüents, comença sense avisar el suplici dels anuncis en una explosió de música carregada de bombo i platerets, i si no és ho sembla, que no se sap si volen despertar els que

s'hagin pogut adormir, o és simplement per cridar l'atenció sobre els millors bolquers, el laxant més efectiu, el cotxe que et pot solucionar la vida, o el perfum que et portarà al paradís, però això sí, deixant-te sord primer, i això, no durant els 5 minuts de rigor, sinó durant 6, o 7, o 8 i a vegades més minuts, perquè no t'oblidis que la pel·lícula és el de menys, sinó l'important és que aquell cotxe té més airbags que cap altre.

També hi ha un altre aspecte que posa a prova la paciència: el doblatge de les pel·lícules, o inclús en les pel·lícules originals els propis diàlegs. Volen ser tan intensius únicament amb l'expressió que ni tan sols mouen la boca, i el so que emeten és tan apagat que no saps ni el que han dit. A vegades tota l'emoció depèn d'un sí o d'un no, però ho diuen tan fluix que no saps si han dit una cosa o l'altra. Quan el cine era mut es treballava la mímica de tal manera que quasi no feia falta que sortís el rètol amb les paraules, però ara no hi ha mímica ni so! Creuen que posant la cara hermètica com si juguessin al pòquer, l'actuació és més artística. L'art, és cert, a vegades es pot manifestar amb molt poques modificacions del rostre, però fa falta una preparació prèvia, i molta capacitat per expressar-la, però realment cal saber conduir la sensibilitat de l'espectador.

I no diguem de directors de cine actuals (no tots, gràcies a Déu), que acumulen les escenes, sense mirar massa prim si lliguen o no amb el que volen dir. Crec que confien massa en la llibertat d'interpretació de l'espectador, o ho deixen totalment al seu caprici. Així és que a vegades més que una pel·lícula és una endevinalla, que tant pot significar una cosa com una altra. Em demano si és realment un art modern, enigmàtic com un quadre d'en Tàpies, o quin és l'interès que poden presentar aquestes manifestacions d'un art tan enigmàtic, o d'un gust tan dubtós, com per exemple la vida íntima dels protagonistes del "Gran Hermano", o és senzillament una presa de pèl.

Quan es tracta de casos en els quals hi ha l'opció de deixar-ho córrer, no ens podem queixar, però quan ens inflingeixen un turment com lectures de lletres microscòpiques, en les clàusules especials dels contractes, o escoltar parlaments desbordats per músiques absolutament inoportunes, o successions d'imatges a un ritme de tres o quatre plans per segon... si us plau, per què l'home té aquesta afició a turmentar els seus conciutadans?

Frank Villalba